

Proloog

Central Park, New York

2 juni 1898

Essie Spreckelmeyer had geen man, en had er ook geen nodig. Ze had een goed verstand, was gezond van lijf en leden en kon prima op eigen benen staan. Als ze getrouwd zou zijn en kinderen gekregen zou hebben – en daarmee aan haar morele plicht en haar doel als vrouw voldaan had – dan had ze nooit in haar eentje naar de stad New York kunnen reizen om haar rijwielkostuum in te schrijven voor de wedstrijd van de *New York Herald*.

Honderden mensen waren in New York bij elkaar gekomen om de eerste dag van het rijwielseizoen te vieren. Het statige terrein van Central Park vormde een sterk contrast met alle drukte in de straten van de stad, maar Essie merkte dat ze niet kon genieten van haar omgeving. Ze had klamme handpalmen en voelde spanning opkomen, want de redacteur van de krant was zijn toespraak aan het afronden en hierna zou hij de winnaar van de wedstrijd bekendmaken.

Met één hand streek ze het gele lijfje van haar rijwielkostuum, dat rechts gesloten was onder een strookje kreukvrije mousseline, netjes glad. Met haar andere hand plukte ze aan haar pofbroek die over bijpassende kousen hing.

Ze keek om zich heen naar de fietsliefhebbers die elkaar verdrongen en ademde diep in. Iedereen thuis in Corsicana, Texas, had het schandalig gevonden dat ze alleen met de trein het hele land door reisde. Als ze deze wedstrijd won, zou dat hun gekwetste gevoelens vast wel verzachten. Mensen in Texas wilden dolgraag bewijzen dat zij iets beter konden dan hun landgenoten uit het noorden. Essie dacht dat haar enige rivale een vrouw uit Boston

was; haar fietskostuum was aantrekkelijk om te zien en erg praktisch; maar de saaie bruine hoed van de vrouw liet beslist te wensen over.

Essie voelde aan de hoed die ze boven op haar opgestoken blonde lokken droeg en hoopte dat het buitensporig ontwerp van haar eigen fabricaat doorslaggevend zou zijn in haar voordeel. De strohoed had twee linten met gele rozen en uitbundige kanten blaadjes die er ver bovenuit zwierden.

Essie richtte haar aandacht weer op de spreker. ‘Dus zonder er verder over uit te weiden, dames en heren, de winnaar van de *New York Herald’s*-wedstrijd voor het beste rijwielkostuum is... juffrouw Esther Spreckelmeyer uit Corsicana, Texas!’

Bij het horen van haar naam begon Essie te beven van opwinding en ongeloof. Ze drong beleefd door de opgewonden menigte in de richting van het versierde podium. Mensen strekten hun nek om een glimp van haar op te vangen. De menigte week uiteen als wolken die een lichtstraaltje doorlaten.

‘Gefeliciteerd, liefje,’ zei een elegante dame die een hoed van rozerode mousseline met een doorzichtige gestippelde voile droeg. Een donkere heer in witte kniebroek met bijpassend jasje tikte tegen zijn baret. Een jonge politieagent nam Essie bij haar elleboog en duwde de mensen verder opzij.

En toen was ze bij het podium, waar de redacteur van de krant, die hoogstens vijftien kilo kon wegen, haar de enorme krans voor de eerste prijs omhing. Die lauwerkrans was half zo groot als zichzelf en bijna even zwaar.

Een heerlijk aroma steeg op van alle rozen, gardenia’s en anjers die de krans sierden.

‘Dank u wel,’ zei ze.

De redacteur bekeek haar winnende kostuum, en wendde zich toen met een elegant handgebaar tot de menigte. ‘Ik presenteer u juffrouw Spreckelmeyer, eigenaar en voorzitter van de Corsicana Vélodipède Club.’

Ze rechtte haar rug, stak de geplooides manchet van haar pof-

mouw door de krans en schoof die opzij, zodat de menigte het winnende kostuum beter kon zien.

Mannen juichten. Vrouwen applaudisserden, wat vanwege hun handschoenen klonk als geklapwiek van vleugels. Uit haar ooghoek zag ze dat een tekenaar een bladzijde in zijn schetsboek omsloeg.

Hij zette zijn staafje houtskool op het nieuwe vel papier en schreeuwde: 'Juffrouw Spreckelmeyer, kijk deze kant uit!'

Ze schrok en keek verbaasd toe, terwijl hij zijn houtskoolstaafje met forse streken over het papier bewoog, wat resulteerde in een ruwe schets van haar met de krans. De menigte werd stil en ze keerde zich weer naar het wachtende publiek.

De woorden die ze overmoedig in haar dagdromen geïfend had, was ze allemaal vergeten. In paniek keek ze van links naar rechts, alsof haar dankrede in de enorme eiken van het park hing.

Ze schraapte haar keel. 'Dames en heren rijwielers. Ik, eh... ik kan er nauwelijks woorden voor vinden om uit te drukken hoeveel deze grote eer voor mij betekent.'

Hier en daar klonk wat applaus.

'Graag wil ik mijn dank...'

'Hé, dame!' Een forse man in een zwart zomercolbertje, zwarte bolhoed en zwarte laarzen drong door de menigte naar voren. 'Ik ben lid van de zogenaamde "Antibroekbrigade", en wij keuren de emancipatiebeweging die jullie als wielrijdsters aan onze vrouwen opdringen niet goed. Wij vinden dat een dame er hoort uit te zien als een dame. Wat mankeert je om in het openbaar zo uitgedost rond te lopen? Je bent een schande voor God, voor ons land en voor het hele zwakke geslacht.'

De menigte zweeg, de tekenaar sloeg snel een nieuw blad om en begon de oproerkraaiër te schetsen.

'Ik behoor niet tot een bepaalde beweging die de kledingstijl wil veranderen, meneer,' zei ze. 'Ik draag gewoon een pofbroek, omdat dat de meest praktische kleding is voor een dame die fietst.'

'Nou, je zou net zo goed een mannenbroek kunnen dragen!' Hij sprong het podium op.

Essie deinsde achteruit. Uit de menigte klonken kreetjes.

De tengere redacteur zou niet opgewassen zijn tegen die forse kerel en ze zag geen spoor van de politieagent die haar naar het podium begeleid had.

‘Ik heb een eed gezworen,’ zei de man, terwijl hij met grote passen op haar afkwam. ‘Een eed om alles te doen wat in mijn vermogen ligt om een eind te maken aan dit onzedelijke gedrag. En dat is precies wat ik nu van plan ben!’

Hij greep Essies arm. Drie mannen die vooraan stonden klommen het podium op.

‘Hoor eens even,’ schreeuwde een van hen. ‘Laat die vrouw los!’

Zijn woorden hadden het effect van een strijdkreet en zo liep het hoogtepunt van Essies rijwielcarrière uit op een enorme vechtpartij.

Beaumont, Texas
Een week later

Norris Tubbs zag er oud uit. Zijn rug was gebogen. Uit zijn oren staken warrige witte haren. Zijn neus was enorm geworden. En zijn ogen stonden glazig, maar zijn blik was gefocust.

‘Je vader heeft tegen mij gezegd dat ik Anna kon hebben,’ zei hij.

‘Anna hebben?’ vroeg Tony Morgan, terwijl hij een slok koffie nam.

‘Ja. Als vrouw.’

Tony’s adem stokte, hij verslikte zich in zijn koffie en verbrandde zijn keel.

Tubbs sloeg hem op zijn rug. ‘Alles was geregeld.’

‘Alles?’ vroeg hij met waterige ogen.

‘Alles, behalve dat het tegen Anna gezegd is natuurlijk.’

‘Natuurlijk.’ Tony probeerde nog steeds om zijn houding te hervinden, keek de begrafenisgasten langs die in de woonkamer van zijn familie bijeen waren en zag zijn zus, die de condoleantie van de gouverneur van Texas in ontvangst nam.

Hoewel ze van top tot teen in het zwart was gehuld, was het model van haar japon beslist niet stemmig, vooral bij haar niet. Het strakke lijfje accentueerde haar vrouwelijke vormen en ze droeg er een bescheiden hoed bij op haar donkere, weelderige kapsel.

Tony zuchtte. Over een week werd ze negentien, daarom verbaasde het hem niet dat zijn vader een huwelijksaanzoek overwogen had. Maar Norris Tubbs?

Tubbs volgde Tony’s blik. ‘Ik ga ervan uit dat jij je vaders wensen eerbiedigt?’

Tony bepaalde zijn aandacht weer bij de mede-eigenaar van de H&TC Spoorwegen en probeerde zijn ergernis te verbergen. Hij verwachtte aan het hoofd van Morgan Oil te staan zodra het testament van zijn vader voorgelezen was, terwijl zijn oudere broer de meer winstgevende belangen van de Morgans zou behartigen. Daarom moest hij Tubbs niet tegen de haren in strijken.

‘Vader heeft mij daar nooit iets over gezegd.’

‘Nee? Nou, ik weet zeker dat hij dat van plan was; hij had er alleen niet op gerekend dat hij plots dood neer zou vallen.’

Tony streek de uiteinden van zijn snor glad. ‘Nee, dat denk ik ook niet. Hoe dan ook, Anna zal een jaar in de rouw zijn, dus er is geen haast bij.’

‘Toe nou Tony, het is bijna de twintigste eeuw. Mensen zijn lang niet zo strikt in dat soort dingen als vroeger.’

‘Sommige mensen misschien niet,’ zei hij, ‘maar ik wel.’

Tubbs verstijfde. ‘Nou, misschien kan ik hier beter met Darius over spreken. Hij is tenslotte de oudste.’

Tony zette zijn kopje op het dienblad van een passerende bediende en bedacht dat er meer dan één spoorweg door Beaumont heen liep.

‘Je kunt met Darius spreken zo veel als je wilt, Norris,’ zei hij, ‘maar je vergeet dat hij maar haar halfbroer is. Ik ben haar volle broer en ik kan je verzekeren dat haar hand zonder mijn uitdrukkelijke toestemming aan niemand gegeven zal worden.’

Nathaniel Walker, een oude vriend van de familie Morgan en hun advocaat, mompelde een paar woorden tegen moeder om haar te condoleren en begeleidde haar naar het kantoor. Tony nam Anna bij haar arm, waardoor Darius de achterhoede vormde. Zijn halfbroer liep naar de verste kant van het vertrek en nam plaats in een brede fauteuil. Tony moest zich, evenals zijn moeder en zus, behelpen met een klein, ongemakkelijk bankje van rundleer. Horens van een stuk of zes stieren dienden als rugleuning.

Walker haalde zijn zakhorloge uit zijn vestje, constateerde dat het kennelijk tijd was en haalde toen een stapel papieren uit een lade

van zijn enorme mahoniehouten bureau. De stilte die viel, terwijl hij een goudgerande bril op zijn neus zette, was pijnlijk en beladen.

‘Ik zal nu de laatste wilsbeschikking en het testament van Blake Huntley Morgan voorlezen,’ kondigde hij aan.

Hij begon met een krachtige, gelijkmatige stem, maar hoe verder hij kwam, hoe langzamer hij begon te lezen. Na een poosje begonnen de woorden naar de achtergrond te verdwijnen en werden ze vervangen door het bonzen in Tony’s hoofd.

‘Dat moet een of andere vergissing zijn,’ wist hij eindelijk uit te brengen, waarmee hij Walker onderbrak.

De advocaat keek op. ‘Het spijt me, Tony. Er is geen vergissing.’

‘Maar wat u gelezen hebt is helemaal niet logisch. Het klinkt alsof vader alleen maar met moeder getrouwd is om iemand te hebben die voor Darius zorgde. Alsof Anna en ik helemaal niet belangrijk zijn. En moeder ook niet.’

‘Ja,’ sprak Walker zachtjes.

Moeder jammerde. Anna bracht een zwart zakdoekje naar haar mond.

De geur van leer, mufte boeken en tabak drong door in Tony’s neus. Hij kraste met zijn nagels over de harde vacht op het bankje. Darius verschoof in zijn stoel, maar vertoonde geen zichtbare reactie op het nieuws.

‘Ik begrijp het niet,’ fluisterde moeder.

Walker schraapte zijn keel. ‘Leah, zolang jij leeft, mag jij in het landhuis wonen en je ontvangt een royaal leefgeld. Anna mag tot aan haar trouwen ook in het huis blijven, en dan zal ze een behoorlijke bruidsschat ontvangen.’

‘En Tony dan?’

‘Daar was ik net aan toe.’ Hij tuurde door zijn bril naar de papieren op zijn bureau, ademde diep in en las voor: “‘Ik laat na aan mijn zoon, Anthony Bryant Morgan... niets. Geen enkel deel van mijn vermogen, noch mijn gehele of gedeeltelijke belangen laat ik hem na.’”

Niets? dacht Tony. *Helemaal niets?*

Moeder kneep in zijn hand. Haar greep werd steeds steviger, totdat hij zeker wist dat haar trouwring een afdruk op zijn vingers zou nalaten.

“Aan Anthony schenk ik het meest waardevolle van alles: een opleiding. Ik draag hem op met zijn kennis nog meer te bereiken dan ik gedaan heb.”

De ramen stonden maar een heel klein kiertje open, waardoor het heet en benauwd in het vertrek was. Er liep een zweetdruppeltje langs Tony's rug.

“Ik verklaar hierbij dat mijn echtgenote, zodra Anthony meerderjarig geworden is, haar toelage niet met hem mag delen, in welk geval ze al haar geld en toelagen die hierin voorzien zijn, zal verbeuren.”

Nadat hij meerderjarig geworden is? Hij was achtentwintig, daar was hij ver overheen.

Terwijl Walker verder las, probeerde Tony te bevatten dat zijn vader hem met opzet zonder één cent achtergelaten had. Tenzij zijn broer kwam te overlijden, in dat geval zou Tony de eerstvolgende begunstigde zijn. Het was heel onwaarschijnlijk dat zoiets binnenkort zou gebeuren. Darius was eenendertig en verkeerde in een uitstekende gezondheid.

Tony wierp een blik op zijn moeder en zag dat er vocht onder haar grijzende haargrens parelde. Moeder had de neiging flauw te vallen en gezien de situatie en de hitte verbaasde het hem dat dat nog niet gebeurd was.

Walker was klaar, sloeg de laatste bladzijde van het testament om en keek naar Tony. ‘Alles goed, jongen?’

Hij kon nauwelijks ademen, maar zijn stem bleef rustig en beheerst. ‘Wanneer? Wanneer heeft hij dat veranderd?’

Walker maakte een rechte stapel van de papieren die voor hem lagen. ‘Hij heeft het niet veranderd. Het is al jaren zo geweest.’

Tony knikte. ‘Hoeveel jaar?’

‘Sinds jullie geboorte.’ Hij aarzelde. ‘Nou nee, dat is niet helemaal waar. Hij heeft het aangepast toen Darius als kind koorts had.’

Hij wist niet zeker of Darius het zou overleven en wilde voorzieningen treffen.’

Sinds hun geboorte? Zijn vader had hem al vanaf zijn geboorte ontferd? Had alleen maar een voorziening getroffen in het geval Darius jong zou overlijden?

Er kwam gal op in zijn keel toen Tony dacht aan de talloze keren dat hij had geprobeerd zijn vaders goedkeuring te verdienen. Zo zinloos.

‘Waarom heb je dat niet tegen mij gezegd, Nathaniel?’ vroeg moeder met verstikte stem.

‘Dat was niet aan mij.’

‘Onze families hebben elkaar al drie generatieslang gekend.’

Hij zette zijn bril af. ‘Ik heb een eed afgelegd, Leah. Zou je willen dat ik die verbroken had?’

‘Kon je hem niet overreden om een of andere regeling voor Tony te treffen, om hem een goede start te geven?’

Walker wreef over zijn neus en antwoordde richting Tony. ‘Het spijt me. Blake zei dat hijzelf met niets begonnen was. Hij wilde dat jij dat ook zou doen. Daarbij wil ik wel opmerken dat hij in de loop van de jaren er alle vertrouwen in kreeg dat jij je van die taak zou kwijten en meer dan dat zelfs.’

Tony knikte. ‘Juist.’

Darius, die het geheel in ijsig stilzwijgen aanschouwd had, stond eindelijk op. ‘Is er verder nog iets, meneer Walker?’

‘Nee, ik denk dat dit alles is.’

Tony keek zijn halfbroer na, terwijl hij door het vertrek liep. Afgezien van het feit dat Darius geen gezichtsbeharing had, leken de twee broers sterk op elkaar. Dezelfde olijkleurige huid, dezelfde bruine ogen, dezelfde lange, slanke, sterke lichaamsbouw.

Qua karakter hadden ze niet sterker kunnen verschillen. Darius had geen geduld met ethische normen van andere mannen. Al vanaf het begin had hij alleen maar zijn eigen zin gedaan. Het bedrijf Morgan Oil in zijn handen laten, was zo ongeveer hetzelfde als het voor de wolven te gooien.

Zijn vader had van zijn eerste gezin gehouden en zijn tweede alleen maar willen dulden. Hoe hard Tony ook had geprobeerd om aan vaders maatstaven te voldoen, het was duidelijk dat dat er niets aan veranderd had.

Zweetdruppeltjes stonden boven Darius' mond. 'Dank u voor uw tijd, Walker. Ik neem wel contact op. Wilt u ons nu excuseren?'

Walker knikte, pakte zijn paperassen en liep het kantoor uit.

Darius ging achter het bureau zitten. 'Anna,' zei hij, terwijl hij achteroverleunde in de kalfsleren stoel, 'het is duidelijk dat er weinig genegenheid bestond tussen jou en vader, dus zul je er vast geen bezwaar tegen hebben om de rouwperiode in te korten. Wanneer je rondloopt in zwarte rouwkleding heb je weinig kans op een nieuw huwelijk.'

Moeder werd nog bleker. 'Je bedoelt dat je haar wilt uithuwelijken, voordat de rouwperiode voorbij is?'

'Dat is beslist mijn bedoeling. Jij, Tony,' sprak hij, en hij keek zijn kant uit, 'zult morgenochtend vertrokken zijn.'

Moeder slaakte een kreet. 'Darius! Doe niet zo absurd. Hij moet de tijd krijgen om een plan te maken, om zich voor te bereiden.'

Tony ademde een paar keer diep in en uit.

Darius keek zijn stiefmoeder aan; hij keek niet wreed of boosaardig, alleen ongeïnteresseerd. 'Ik ben bang dat u daar niets meer over te zeggen hebt. Alles is nu van mij en niemand is welkom, tenzij ik zeg dat hij welkom is.'

Tony sprong op van het bankje. 'Moeder, Anna, laat ons alleen.'

Anna stond op, sloeg haar arm om moeder heen en begeleidde haar het kantoor uit. Tony hoorde zijn moeders snikken en zijn woede nam toe.

Zodra de deur achter de vrouwen dichtviel, liep hij op het bureau af. Hij had Darius in geen jaren geslagen. Niet sinds hun kindertijd.

Tony plantte beide handen boven op het massieve bureau en boog zo ver mogelijk voorover. 'Als jij probeert om Anna uit te huwelijken voordat er een jaar voorbij is, of als haar of moeder

iets overkomt, terwijl ik weg ben, dan moet jij je bij mij verantwoorden.’

Even flitste er verbazing in Darius’ blik, toen ontspande hij. ‘Doe niet zo dramatisch, Tony. Ik heb geen verkeerde bedoelingen met Leah of Anna. We zien elkaar toch al nauwelijks, omdat zij in de andere vleugel van het huis wonen.’

‘Dat zal allemaal gaan veranderen wanneer jij vaders vertrekken overneemt. Moeder heeft altijd een kamer gehad die in verbinding staat met de zijne. Waar wil je haar hebben?’

Darius zette zijn lippen op elkaar. ‘Nou, ik zal haar zelf laten kiezen welke kamer ze wil, voel je je nu beter?’

‘Heel royaal van je.’ De bijtende toon was in tegenspraak met Tony’s hartelijke woorden.

‘Dank je.’

Tony week geen centimeter.

Darius trok een wenkbrauw op. ‘Als je zo vriendelijk zou willen zijn?’

Langzaam en nadrukkelijk ging Tony staan, draaide zich om en liep het vertrek uit.

Tony stond op de veranda van het schamele huis en klopte nogmaals aan. De houten deur ging op een kier open, waardoor een klein, blond meisje zichtbaar werd.

‘Hallo, juffrouw Myrtle. Is je vader thuis?’

Ze zei niets. Ze stond daar maar en keek met haar grote bruine ogen door het kiertje.

‘En je moeder dan? Kun je tegen je moeder zeggen dat oom Tony er is?’

Ze stak haar duim in de mond.

Hij wreef over zijn kin. Meestal nam hij een dropstaaf mee voor de kinderen van Russ, maar na alles wat er gebeurd was, stond hij nu met lege handen.

Hij zette zijn koffer neer en bukte, zodat hij oog in oog met het meisje stond, sloeg zichzelf toen op zijn dijen en klapte in zijn handen op de maat van zijn woorden. ‘Juf-fie Myr-tle...’

Hij stak haar zijn handen toe, de handpalmen naar voren. Myrtle glimlachte, glipte door de deuropening en tikte bij elk volgend woord met haar vrije hand tegen de zijne.

*Er reed een cowboy op de prairie
met een lasso aan zijn zij, aan zijn zij
en hij reed op een spierwitte merrie
en hij zong er een liedje bij: pling plang plong.*

*Op een morgen hoorde hij roepen
en toen keek hij uit het raam, uit het raam
en daar zag hij een beeldschone dame:
Juffie Myrtle was haar naam, was haar naam.*

Hij spreidde zijn armen en wachtte af. Zij stapte in zijn omhelzing en hij kuste haar haar; de geur van zeep en melk bracht een glimlach op zijn gezicht. De deur kwam in beweging.

‘Lieve help, Tony. Jij weet toch wel dat je zonder uitnodiging binnen kunt komen. Hoelang heeft ze je hier al laten wachten?’

Tony stond op en aaide Myrtle over haar bol. ‘Ik ben er nog maar net, Iva. Is Russ ook thuis?’

‘Natuurlijk, kom binnen.’ Ze verschoof de baby op haar heup, deed de deur verder open en riep haar man; toen keek ze fronsend naar zijn koffer. ‘Alles goed?’

Hij stak zijn handen in zijn zakken. ‘Het is weleens beter geweest, geloof ik.’

Hij kende Iva al zijn hele leven, hoewel ze qua leeftijd meer bij die van Anna in de buurt kwam, dan bij de zijne. Zodra haar rode vlechten opgestoken werden, had Russ haar voor zich opgeëist en had toen zonder enige tijd te verspillen het huis gevuld met kleintjes.

De schort die ze voor haar gekeperde geruite rok droeg, was ooit wit geweest, maar zat nu onder de vlekken. Haar rode haar zat in de war, haar wangen waren rozig en haar ogen helder.

De baby op haar heup knipperde met zijn ogen naar hem en blies belletjes. Tony kietelde onder de kin van het jochie, waardoor dat begon te kraaien en een uithaal deed naar Tony's hand.

'Je hebt je snor afgeschoren,' zei Iva.

Hij streek langs zijn mond en probeerde nog steeds te wennen aan een gladgeschoren gezicht. 'Het voelt gek.'

'Staat je mooi. Je ziet er goed uit, Tony.'

Hij glimlachte.

'Het spijt me van je pa,' zei ze.

'Dank je.'

'Nou, kom je nog binnen of niet?'

Hij pakte zijn koffer en stapte de drempel over, terwijl zijn beste vriend net de hoek om kwam lopen; zijn forse postuur vulde de hele gang. Russ had een jongetje aan zijn been en de andere op zijn schouders.

'Mijn beurt, pa! Mijn beurt!' schreeuwde het joch aan zijn been.

Russ kreeg een ernstige blik op zijn gezicht en tilde Grady van zijn schouders. Grady had nauwelijks de grond geraakt of hij rende al zo snel hij kon op Tony af.

'Ome Tony! Ome Tony!'

Tony tilde hem op en gooide hem hoog in de lucht, waarna hij hem opving en op de grond neerzette. Tony herinnerde zich in een flits dat hij een keer in de armen van zijn vader gesprongen was, maar die had hem niet opgevangen.

'Laat dat een les voor je zijn, jongen,' had zijn vader gezegd. 'Vertrouw niemand, zelfs mij niet.'

Tony voelde iets aan zijn broek trekken.

'Ikke ook! Ikke ook!' Jason had het been van Russ losgelaten en stond nu met zijn armen omhoog voor Tony, waarop Tony het ritueel met Jason herhaalde.

'Goed, jullie,' zei Russ. 'Ga met je mama naar de keuken.'

Iva duwde de jochies naar achteren. ‘Doorlopen jullie, ik heb net een paar lekkere perziken in stukjes gesneden.’

Alle kinderen behalve Myrtle renden naar de keuken.

Russ wierp een blik op de koffer. ‘Het is dus waar?’

‘Wat heb jij gehoord?’

‘Dat je pa je niets nagelaten heeft, alleen maar de kleding die je aanhad.’

‘Daar komt het ongeveer op neer.’

Russ haalde met zijn vingers door zijn zandkleurige haar. Dat was de laatste tijd snel uitgedund, waardoor hij nog maar half zo veel haar had als vorig jaar. ‘Dat kan ik haast niet geloven. Waarom?’

Tony haalde zijn schouders op. ‘Darius is altijd al zijn lievelingetje geweest. Dat weten we al zo lang we ons kunnen herinneren.’

Die herinneringen gingen terug tot op hun schooldagen in dat ene lokaaltje, toen Tony tijdens de middagpauze buiten verkeerd tegen een bal geschopt had en bijna een schilder van zijn ladder gegooid had. De jonge schilder was achter Tony aan gegaan en had hem geslagen met een stok.

Darius had alleen maar staan kijken en lachen. Russ, die toen al fors was voor zijn leeftijd, had de schilder bij de lurven gegrepen en hem een enorme mep verkocht, en hem nog meer beloofd als hij Tony niet met rust liet.

Sinds die tijd waren ze onafscheidelijk. Het gaf niet dat de familie van Russ aan de verkeerde kant van het spoor woonde. De twee jongens waren of bij Russ’ huis of dat van Tony of ergens ertussenin.

‘Ik kwam afscheid nemen,’ zei Tony.

‘Afscheid?’ Russ trok zijn wenkbrauwen op. ‘Heb je haast of tijd om even te gaan zitten?’

Tony keek op zijn zakhorloge. ‘Ik heb een kaartje voor de trein van twaalf uur. Dus ik heb iets minder dan een uur.’

‘Nou, kom dan mee.’

De twee mannen stapten de veranda op en gingen in de schommelstoelen zitten; Myrtle volgde hen op de voet. Ze kroop bij

haar vader op schoot en krulde zich op, terwijl ze op haar duim zoog.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Russ.

‘Dat weet ik nog niet precies.’ Hij trok zijn zakmes uit zijn zak, knipte het open en begon zijn nagels schoon te maken. ‘Ik heb een kaartje gekocht voor Corsicana. Ik denk dat ik ga proberen of ik werk kan krijgen als leerling-kabelwerker voor Sullivan Oil.’

‘Een kabelwerker! Voor Sullivan Spreckelmeyer? Je houdt me voor de gek. Daar heb je helemaal geen verstand van. Heb je enig idee hoe die jongens nieuwelingen behandelen? Ze zullen je levend verslinden.’

Tony keek uit over de tuin. Iva hield die netjes bij. Er lag geen gras, maar de azalea’s rond de fundering van het huis waren minstens zo mooi als die in de uitstekend verzorgde tuinen rond het landhuis dat hij voor zijn vader gebouwd had.

Hij zuchtte toen hij terugdacht aan al het werk dat hij had gedaan om toezicht te houden op de bouw van dat enorme ding, in de hoop de goedkeuring van zijn vader te verdienen. In plaats daarvan liet zijn vader hem huur betalen om er te mogen wonen.

‘Luister je naar mij, Tony? Jij weet niets af van het werk op een olieveld.’

Hij knipte zijn mes dicht, stak het weer in zijn zak en begon met zijn stoel te schommelen. ‘Ik heb al vanaf het begin de boekhouding voor Morgan Oil gedaan. Ik heb de verzendingen geregeld, op leveringen toegezien, rekeningen gecorrigeerd en betaald, betalingen geboekt. Als ik dat allemaal kan doen, kan ik volgens mij ook wel op de olievelden werken.’

‘Dat lijkt helemaal niet op achter je bureau zitten. Een boorarbeider wordt er eerst op beoordeeld hoe goed hij kan vechten en daarna hoeveel hij kan drinken. Wat denk je dat die kerels zullen doen als ze erachter komen dat jij niet drinkt?’

‘Met me vechten?’ Tony kruiste zijn handen achter zijn hoofd en leunde zo ver mogelijk achterover. ‘Ik ben heel blij dat je me hebt geleerd om te vechten, Russ. Ik ben natuurlijk niet zo goed met

de zweep als jij, maar ik ben goed genoeg met mijn vuisten. Dus als ze daar een man op beoordelen, kan ik het misschien zonder dat tweede te doen. Bovendien kan ik niet meteen het eigenlijke boorwerk gaan doen. Ik zal onder aan de ladder moeten beginnen. Niemand zal letten op een of andere onbelangrijke kabeltrekker.’

Russ liet zijn kin op Myrtles hoofd rusten. ‘Dat zullen ze wel doen als zijn achternaam “Morgan” is.’

‘Mijn achternaam is niet meer “Morgan”. Ik gebruik nu mijn moeders meisjesnaam. Vanaf nu ben ik Tony Bryant.’ Hij wreef onder zijn neus. ‘Bovendien heb ik mijn snor afgeschoren. Niemand zal me herkennen.’

Russ schudde zijn hoofd. ‘Dat heb ik gezien, en je zult wel tien pond lichter zijn nu je dat enorme ding kwijt bent. Maar snor of niet, de oliewinning is een klein wereldje. Iedereen zal te weten komen wie jij bent.’

‘Dat denk ik niet. Ik ben nooit naar vaders olievelden gegaan. Ik zat altijd achter mijn bureau of was bij het treinstation.’

‘En dat brengt ons weer terug op wat ik bedoel. Jij bent niet geschikt voor dat soort werk. Wij werken van vroeg tot laat. Het is slopend, gevaarlijk en vuil werk. Jij praat als iemand die geleerd heeft, maar die kerels hebben een heel eigen taal.’

Tony grijnsde. ‘Denk jij dat ik niet sterk genoeg ben om in de buitenlucht te werken, omdat ik in mijn jeugd de kerk geveegd heb en toen ik volwassen werd cijfertjes opgeteld heb?’

‘Ik denk dat *jij* denkt dat je het kunt.’

‘Ik ben niet bang om hard te werken, Russ. En het is niet zo dat ik het verschil niet weet tussen een pijptang en een filtersleutel. Morgan Oil heeft geen enkel stuk gereedschap dat ik niet eerst gekeurd en ingeboekt heb.’

‘Weet je eigenlijk wel waarvoor ze gebruikt worden?’

‘Ik leer snel.’

Myrtle begon te wriemelen. Russ zette haar neer, gaf haar een duwtje in de richting van de deur en een zacht klopje op haar achterwerk. ‘Toe maar, Myrtie. Mama is in de keuken.’

Ze keken toe terwijl ze naar de deur waggelde en die met moeite probeerde te openen. Russ stond op, deed hem voor haar open en liet haar eruit gaan, waarna hij weer ging zitten. ‘Misschien kan ik maar beter met je meegaan.’

‘Nee, Russ. Bedankt, maar dit moet ik zelf doen. Bovendien heb jij Iva en de kinderen. Die kun je niet alleen laten.’

‘En hoelang denk jij dat Darius me zal aanhouden? Vast niet lang.’

Tony klikte zijn zakhorloge open en stond op. ‘Jij bent de beste boormeester van heel Texas. En Darius mag een twijfelachtig zakenman zijn, maar hij is niet gek. Hij heeft iemand nodig die de leiding heeft en weet wat hij doet.’

‘Vind je dat niet vreselijk?’ vroeg Russ. ‘Zou je niet willen dat Morgan Oil in vlammen opging met Darius erbij?’

Dat was geen vraag waar Tony over na wilde denken. ‘Wat ik wil, is een grotere en betere oliemaatschappij dan Darius ooit van droomde. Om dat te doen, moet ik er alles over weten wat er te weten valt. Om mee te beginnen hoe een boorput werkt.’

‘Misschien zou ik jou mijn hoed moeten geven. Die zit vol smeer uit de putten, en geen enkele boormeester wil zonder zoiets gezien worden.’

Tony lachte. ‘Ik mag dan een meter tachtig zijn, maar jouw hoed zal me ver over de ogen zakken. Bovendien, wat zou een leerling-kabelwerker moeten doen met een hoed op? Dat werkt niet.’ Hij stak zijn hand uit.

Russ greep die beet. ‘Denk je dat je de dochter van Spreckelmeyer zult ontmoeten?’

‘Welke dochter?’

‘Die meid met de pofbroek,’ zei Russ met een meewarige blik. ‘Degene die in New York zo’n tumult veroorzaakte waardoor haar naam in alle kranten kwam.’

‘Meisjes met pofbroeken,’ sneerde Tony. ‘Dat zijn gewoon dikkerdjies in kniebroeken.’

Russ grinnikte. ‘Zorg ervoor dat je nieuwe baas jou dat niet

hoort zeggen. Ik begrijp dat hij nogal hoog opgeeft over die dochter van hem.'

'Nou, tenzij die broekenmeiden opeens in boortorens gaan werken, zal ik het vrouwelijk geslacht niet zo vaak tegenkomen; ik zal van 's morgens vroeg tot 's avonds laat aan het werk zijn.' Hij pakte zijn koffer.

'Nou, zorg goed voor jezelf, hè?' zei Russ, en hij gaf hem een klap op de schouder.

'Doe ik.'

Hij was halverwege het tuinhekje toen hij de diepe basstem van Russ een parodie van een bekend kinderliedje hoorde zingen.

*Sing a song of bloomers out fer a ride,
with four and twenty bad boys runnin' at her side,
while the maid was coasting, the boys began to sing,
"Get on to her shape, you know," and that sort of thing.*